Duminicile unui nesportiv

DRUMEŢIE

Acum, cînd zilele cu arşiţă ale verii s-au dus, cînd frunzele vor arde curînd galbene, ca nişte luminări de seu, iar în văzduhul albastru funigeii şi-or despleti cosiţele de ghiocel, începe anotimpul uneia dintre cele mai nobile, mai bogată în satisfacţii morale, pasiuni sportive: drumeţia! Cu înnoptări de răcoare, cu dimineţi clare şi amiezi pline de zumzetul viespilor ameţite, anotimpul acesta promite bucurii unice celor ce-şi iau talpa-n spinare. De unul singur, apostoliceşte, în droşcă, cum făcea părintele Ghermănuţă al lui Hogaş, călătorul drumeagurilor moldovene, pînă la ocolul Ceahlăului, în automobil, ale cărui roţi seamănă, după cîteva ore de mers, cu nişte chiftele tăvălite în pesmete, sau chiar cu trenul, care străbate coclaurii cu glasul ascuţit al locomotivelor fabricate în uriaşele hale ale Elecroputerii craiovene, drumeţia e plină de surprize şi bucurii neasemuite.

Aţi văzut oare, din fereastra unui vagon legănîndu-se ritmic pe şine, arcul uriaş şi aprins de lumini cereşti al pădurilor întomnate pe coaste? Aţi urmărit tăpşanele, îmbrăcate în poleială verde pînă în tîrziul lui octombrie, ţinînd, pe la cotituri, şerpuirea drumului de fier? V-aţi ferit ochii de argintul riurilor, ţîşnind ca nişte fulgere dintre sălciile umbroase şi răspîndind miros de luncă şi piatră? Sau florile mici şi fragile, roz-violete ca nişte domnişoare venite în muselină la un bal de sezon, care înfloresc de două ori pe an şi cărora li se spune cocoşei sau creastă cocoşească? Dacă nu cunoaşteţi toate acestea, nu ştiţi ce este drumeţia, nu ştiţi cîtă pace şi forţă transmite toamna românească, binecuvîntatul anotimp al mălăiştilor, podgoriilor şi livezilor.

Eu cunosc farmecul fără egal al călătoriilor de toamnă, şi de asta îmi iau concediul către sfîrşitul lui septembrie. Aspir, la fereastra vagonului, aroma tulburătoare a dumbrăvilor purpurii de plopi, urmăresc lung fumul alb ce se pierde în frunzişul de un galben străveziu, desluşesc printre tufele dese de lîngă terasament şirurile nesfîrşite de varză verde-albicioasă ale gospodăriilor, mă bucură camioanele doldora de lăzi cu fructe, care aşteaptă pe la bariere, şi încerc să ghicesc, dintr-o ochire, viaţa secretă de după geamurile tîrgurilor şi oraşelelor, în care goana trenului se oglindeşte pe-o clipă. Mai ştiu, în funduri de ţară, curţi vechi, unde spînzură cîte-o lampă mare, cu gaz, de tavanul afumat, şi unde, într-o jumătate de ceas, ţi se prepară o tocăniţă de pui cu mămăliga aurie din pîrgă şi cîte-un gogoşar — dacă ţi-e poftă, cumva, de aşa ceva — care sclipeşte ca rubinul pe-un pervaz de fereastră. Iar mustul din urcioarele de lut înţeapă limba şi-ţi lasă în nări parfum de podgorie. A doua zi, după ce negura dimineţii e suptă de văile depărtate, poţi s-o porneşti, domol, către culmile din zare, printre tufe de pe care alunele n-au fost culese şi prin hăţişuri unde murele tîrzii sînt dulci, ca stafida, sub polenul subţire de brumă vineţie. Te ia bucuros din drum chiar vreo mocăniţă, trenul pitic ca de jucărie, dacă oboseşti, ca să te poarte molcom, cu bîlticiit muzical pe şinele-i subţiri, pînă sus, unde ţapinari vinjoşi, încinşi cu brîie late, cumpănesc bine loviturile cu care pregătesc moartea pădurilor bătrîne. Nu e unul care să nu te poftească să prînzeşti cu dînsul, din slănina subţire şi bine afumată, ceapa roşie de Bistriţa sau Făgăraş spartă-n pumn, şi-o pară zemoasă pe deasupra, care îţi vrăjeşte în gingii amintirea grădinilor verii duse. Cînd, apoi, cobori în vuietul de motoare al oraşelor, ai devenit alt om: mai curat, mai tare, împărtăşit cu taina depărtărilor.

Asta e drumeţia, sportul oamenilor singuratici, care sînt puternici, fiindcă nu s-au plictisit niciodată!

George SBARCEA

1. „NICI SĂ ÎNOATE, NICI SĂ SILABISEASCĂ...“

Ne uităm adesea la hartă şi cuprindem dintr-o singură privire frumuseţea ţării acesteia, din belşug dotată de natură. Prima impresie se leagă de măreţia lanţului muntos, osatură a întregului teritoriu. Cununa dealurilor şi a pădurilor, cu petele lor verzi, odihnitoare, atrage, de asemenea, luarea aminte. Dar din zestrea naturală a ţării, transcrisă în semne convenţionale pe hartă, parcă cel mai mult ne subjugă, prin frecvenţă şi desime, albastrul apelor. Salba de lacuri, sistemul de nervuri firave al riurilor, impetuozitatea Dunării, majestatea Mării Negre, — iată podoabe ale ţării care nu pot trece neobservate.

Interesul nostru pentru avuţia în ape a ţării nu este generat, de astă dată, de preocuparea atît de importantă pentru construcţii hidroenergetice, nici de cea tot atît de însemnată pentru piscicultură, ci — cum este firesc şi propriu domeniului nostru — de gîndul la valorificarea potenţialului acvatic în beneficiul sănătăţii populaţiei.

Să reluăm, deci, cercetarea hărţii fizice a României. Ce se constată? Bazinele hidrografice ale afluenţilor dunăreni cuprind circa 98 din suprafaţa totală a ţării. Ceea ce este copleşitor, dar şi comprehensibil, remarcînd că reţeaua apelor curgătoare este dispusă radiar. Cu alte cuvinte, nicăieri în ţară, nu e nevoie să umbli mult pentru a întîlni un fir de apă curgătoare. De altfel, statistica spune că în România densitatea medie a reţelei hidrografice este de aproximativ o jumătate de kilometru pe fiecare km patrat.

Pe lîngă nenumăratele pîraie şi riuri, gigantul dunărean — principalul colector al apelor ţării — îşi şerpuieşte valurile, pe teritoriul nostru, pe o lungime de 1 075 km. Să adăugăm cele 2 300 de lacuri şi 1 150 de iazuri şi să încununăm totul cu cei 245 km de ţărm românesc ai Mării Negre. Iată o imensă bogăţie lichidă care aşteaptă să fie exploatată.

Oricine ar parcurge aceste date geografice, fără să cunoască ţara, şi-ar putea închipui cu uşurinţă că sîntem un popor de înotători desăvîrşiţi, cărora mediul acvatic le este familiar („riul, ramul / Mi-e prieten numai mie“ — ca la Eminescu).

Din păcate, imaginea aceasta ar fi falsă. O statistică încă neefectuată, dar clară pentru oricine cutreieră şranduri, ţărmuri, litoralul — ar arăta insuficienţele noastre în biruirea apelor, în capacitatea de a face faţă nu numai cursurilor, valurilor, vîrtejurilor, bulboanelor, ci şi ochiurilor de apă liniştite.

În ciuda aparenţelor, pledăm aci nu pentru nataţia de performanţă, nu pentru virtuoşii bazinelor, ci pentru acea deprindere simplă, aproape naturală, care-l face pe om să poată sta la suprafaţa apei, s-o străbată dînd din mîini şi din picioare, să plutească în voie, pentru acea facultate utilă, ca scrisul şi cititul, care-l face pe om stăpîn al firii, al elementelor, într-un cuvînt, pentru înot!

La vechii greci — popor de corăbieri şi pescari, trăind pe peninsulă, insule şi insuliţe, scăldate de apele mării — înotul era un lucru de la sine înţeles, chiar dacă nu au cunoscut întrecerile sportive în acest domeniu. Ei nu-l socoteau însă numai firesc, ci ţineau înotul în mare stimă. Verdictul nostru de astăzi, cuvintele de ocară: „nu ştie nici să citească, nici să scrie“, sunau la ei, pe vremea aceea, mai complex şi parcă mai usturător: „nu ştie nici să înoate, nici să silabisească“!

Dar despre relaţia aceasta, între ştiinţa de carte şi înot, vom mai vorbi.

(vib)

Cozerii

Fără cuvinte.
Desen premiat la Tolentino.

de N. CLAUDIU

CLAUDIU PE PODIUM...

Absent cîtăva vreme din paginile ziarului — absenţă remarcată de cititori — Claudiu s-a prezentat deunăzi la redacţie aducînd cu el... motivarea. Nu era un certificat medical (ferească Dumnezeu), ci... o DIPLOMĂ DE ONOARE şi O MEDALIE DE AUR, atribuite în cadrul celei de-a 5-a bienale de umor de la Tolentino (Italia).

Prezent cu 3 lucrări la această prestigioasă reuniune a caricaturiştilor lumii, Claudiu a înfruntat cu succes competiţia şi pe cei peste 100 de concurenţi, obţinînd sufragiile juriului, care i-a acordat în unanimitate medalia de aur a **Premiului internaţional** „CESARE MARCORELLI“

Fapt remarcabil: unul din cartoanele artistului român a fost achiziţionat de prof. Arlando Forlani, ministrul culturii din Italia. Celelalte două au fost reţinute de muzeul din localitate, muzeu unic în lume, cuprinzînd numai caricaturi ale celor mai celebri maeştri ai genului.

Salutînd cu căldură performanţa simpaticului nostru colaborator, îi dorim în continuare succes şi... inspiraţie.

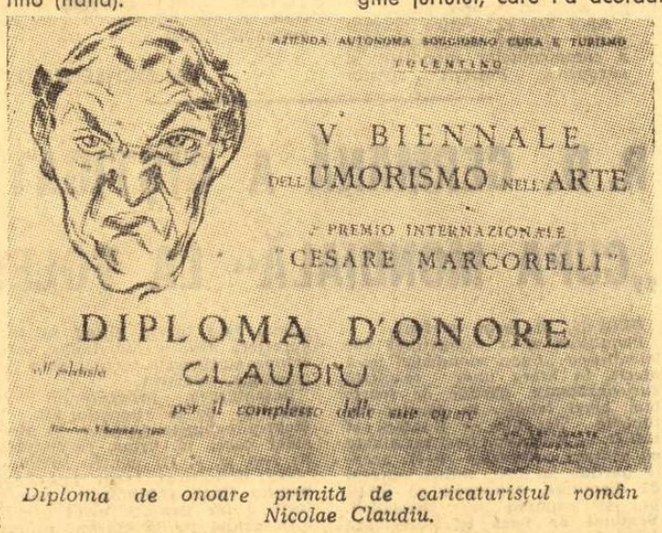

Diploma de onoare primită de caricaturistul român Nicolae Claudiu.

ROQUEPINE NU VA MAI FI ACLAMATĂ!...

În afară de faimoasa trăpaşe americană Lou Dillon, care între anii 1903—1905 uimea publicul de pe diferitele hipodromuri ale capitalelor europene parcurgînd o milă în 1'58“, probabil că nici un alt cal de trap nu s-a mai bucurat pînă astăzi de o asemenea celebritate, ca iapa franceză Roquepine. Posesoare a unui record de 1 : 58,8 pe kilometru, cîştigătoare a nenumărate dispute internaţionale în Europa şi în America, Roquepine a încercat anul acesta să cîştige pentru a patra oară consecutiv faimosul „Prix de l'Amerique“, cea mai populară, dar şi cea mai pretenţioasă probă a trăpaşilor.

Roquepine n-a izbutit în tentativa ei. O singură greşeală, un galop nervos de 60 de metri, a compromis totul! Ea a ratat astfel, nu numai un record de performanţă, dar şi posibilitatea obţinerii celei mai mari sume cîştigate de orice trăpaş din lume: peste 500 de milioane de franci francezi vechi.

În vîrstă de 8 ani, acum ea a luat drumul firesc al reproducţiei.

Departe de publicul care o aclamase ca pe o mare vedetă sportivă, Roquepine va face, desigur, să se vorbească din nou de ea prin mînjii pe care îi va aduce pe lume. Poate că o progenitură de a sa va realiza recordul peste limita existentă: de patru ori locul prim în faimosul Prix de l'Amerique.

(N. D.)

FILE DIN ISTORIA ÎNOTULUI ROMÂNESC (I)

Înotul, sport complet prin excelenţă, a fost practicat în mod rudimentar (cunoscuta „voinicească“) la noi în ţară, încă din cele mai vechi timpuri. Situaţia geografică a României, cu nenumărate rîuri, lacuri, cu deschidere la Marea Neagră s-a dovedit, în acest sens, deosebit de prielnică.

Dacă în Anglia, de pildă, nataţia datează ca sport încă din 1875, în ţara noastră primele semne de manifestare sînt consemnate de documentele vremii abia spre sfîrşitul secolului trecut, îndeosebi în regiunile din nord. Nu este mai puţin adevărat însă că, în aceeaşi vreme, se statornicise o frumoasă tradiţie ca în fiecare an, în ziua de 15 august, să se organizeze la Dunăre şi la Mare tradiţionale serbări marinăreşti, la ale căror concursuri nautice, rezervate îndeobşte marinarilor, luau parte şi mulţi amatori.

Tot din vechile publicaţii aflăm că în Capitală, „în toiul verii pe căldurile tropicale, tot cetăţeanul se ducea să se scalde de la Gîrlă, Ciurel şi lacurile din jurul Bucureştiului. Cei mai cu dare de mînă însă înotau în cîteva bazine existente: Meltzer (20 m), Tir (30 m), Bazinul Comunal din Piaţa Mare (25 m) şi Grivita (15 m).“

Primele manifestări organizate ne sînt semnalate la începutul secolului nostru în bazinul societăţii sportive „Tir“. Cu ocazia serbărilor de sfîrşit de an şcolar se organizau concursuri de tragere la semn şi întreceri de nataţie pentru amatori. În program figurau probe de parcurgere a unei lungimi a bazinului, înot de rezistenţă, înot sub apă, scoaterea de greutăţi, farfurii de la fundul bazinului şi sărituri, iar la sfîrşit se decernau premii sub formă de diplome şi medalii.

În anul 1912 are loc primul concurs pe Dunăre pe distanţa Măcin - Ghecet (13 km) cîştigat de Dumitru Orănescu. Un an mai tîrziu, ca primă formă organizatorică, ia fiinţă „Comisia centrală a sporturilor de apă“. Activitatea însă este foarte slabă. Abia în 1921, cînd va apare revista „Ecoul sportiv“, vom întîlni informaţii mai ample asupra unor concursuri locale desfăşurate în Banat şi nordul ţării. Vom afla astfel şi de existenţa unor secţii de înot la Lugoj (Vulturii), la Timişoara (C.A.T. şi Chinezul), la Arad (Gloria C.F.R.), la Oradea (Stăruinţa), la Cluj (C.A.C.) şi la Tg. Mureş (M.S.E.).

— a. v. —

RĂSPUNDE Ion Păstaşu

I. GEORGE, DEVA. Pînă în 1965, Ion Ţiriac a practicat atît tenisul, cît şi hocheiul pe gheaţă, la nivel de performanţă. El a jucat şi în reprezentativa de hochei pe gheaţă a ţării noastre, figurînd, de pildă, în formaţia pe care am aliniat-o la Jocurile Olimpice de la Innsbruck (1964).

UN GRUP DE COLEGI DIN BUCUREŞTI. „V-am fi îndatoraţi cu o bere, dacă ne spuneţi cînd s-a jucat, în 1968, finala „Cupei campionilor europeni“, dintre Manchester United şi Benfica“. Vă spun, deşi, fiind vorba de bere, s-ar putea să-mi rămîneţi pînă la iarnă... îndatoraţi! La 29 mai 1968. Partida s-a disputat la Londra, Manchester învingînd, în prelungiri, cu 4—1.

C. TOPALĂ, TG. JIU. În actuala ediţie a „Cupei Davis“, în meciul susţinut la Bucureşti, România a învins R.A.U. cu 3-2. În cadrul acestei întîlniri, în mod surprinzător, primul tenisman egiptean, Ismail El Safei,

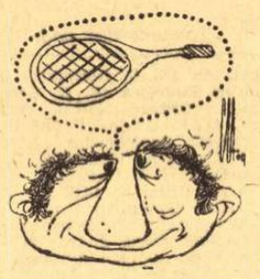

a reuşit să-i învingă atît pe Ţiriac, cît şi pe Năstase. Aţi cîştigat, deci, pariul, dar noi ne simţim cu conştiinţa încărcată faţă de prietenul dv. pe care l-a derutat o greşeală de tipar apărută în ziarul nostru. O comisie de... litigiu ar putea să ne oblige pe noi să plătim pariul! E mare?

MIHAELA SANDU, MĂRĂŞEŞTI. **„Am 13 ani, sînt elevă în clasa a VII-a B şi urmăresc cu mult interes activitatea fotbalistică. Sînt, vă mărturisesc, o suporteră de departe a Universităţii Cluj. Dar nu trebuie să scrieţi acest lucru în ziar, ca să nu mă certe cei din Mărăşeşti. Vă trimit aceste versuri modeste, izvorîte din inima mea de copil şi închinate echipei noastre naţionale, în preajma întîlnirilor cu Portugalia şi Grecia“.** Ne bucură, oricum, că nu ne-ai trimis o compoziţie poetică tip 1969. Poezia ta e naivă, firească, dar cel puţin o înţelegem! Ne-am oprit asupra ultimei strofe:

Printre miile de glasuri,
Glasul meu străbate lin
Şi vă spune: „Sînt alături!
Mult noroc, goluri din plin!“

Dacă se adevereşte, institui eu personal un premiu de poezie şi ţi-l decernem.

VASILE VOICU, BUCUREŞTI. 1) Un pion poate fi luat „en pasant“ atît în jumătatea proprie a tablei de şah, cît şi pe... terenul advers. Nu există nici

un fel de oprelişti, din acest punct de vedere. 2) Dacă în cursul unei partide, aceeaşi poziţie se repetă de trei ori (consecutiv sau nu, n-are importanţă), aceeaşi culoare fiind la mutare, jocul ia sfîrşit, consemnîndu-se remiză. Aşa, în meciurile oficiale. În partidele de fiecare zi, ale începătorilor, unde ambiţia e mult mai mare, se joacă însă în continuare, pînă începe... cearta, aşa cum s-a întîmplat între dv şi prietenul dv. Diseară, însă, jucaţi din nou, nu-i aşa?

ION POPESCU, CRAIOVA. Nu există o soluţie ideală în problema transferărilor. Acesta

este, de altfel, motivul pentru care regulamentul de transferări se schimbă mereu, fără să aducă o rezolvare pe deplin echitabilă pentru cele două părţi interesate: club şi jucător. Căci, pe de o parte, trebuie luptat împotriva „păsărilor călătoare“, iar pe de altă parte nu trebuie confundat jucătorul cu o proprietate personală, asupra căreia pot fi exercitate drepturi nelimitate. În orice caz, e bine că există un regulament, fie el şi imperfect. Altfel, n-am avea ce... critica.

A. BADEA, BUCUREŞTI. 1) În ediţia din 1956 a campionatului diviziei A, în meciul disputat pe stadionul „23 August“ din Bucureşti, Petrolul a învins U.T.A. cu scorul de... 9—0! 2) Ion Ionescu a fost de două ori golgeterul campionatului: în ediţia 1962—1963 (20 de goluri) şi în ediţia 1965—1966 (24 de goluri).

Desene de **N. CLAUDIU**

ATLETUL:
Geto, ţi-am cumpărat pepeni...

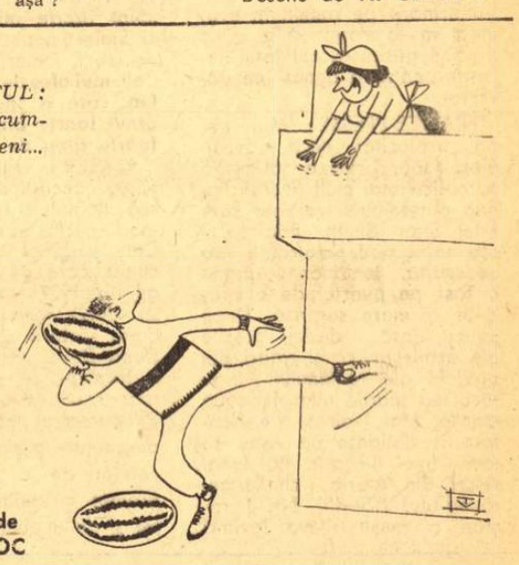

Desen de V. TIMOC

GLORIA SPORTIVĂ A UNUI STRĂVECHI ORAŞ

de conf. univ. C. I. BUCUR
doctor în educaţie fizică

Începuturile activităţii de educaţie fizică pe meleagurile timişorene se pierd în negura timpurilor, împletindu-se cu însăşi viaţa şi preocupările locuitorilor acestor ţinuturi.

Formele sub care s-au practicat exerciţiile fizice în trecutul îndepărtat al populaţiei din Comitatul Timiş — pomenit în izvoarele istorice încă din 1212 — derivă desigur din procesul de muncă şi din relaţiile de producţie, aşa cum s-au succedat de-a lungul veacurilor, din nevoile de apărare împotriva silniciilor dinăuntru şi atacurilor din afară, în zbuciumata istorie a acestui străvechi pămînt românesc.

Studiind cu atenţie documentele vechi şi cercetările arheologice, putem constata că fenomenul „educaţie fizică“ în dezvoltarea sa istorică şi tradiţională are un profund caracter popular, care se integrează întrutotul în patrimoniul nostru cultural din toate timpurile, cu rădăcini adînci în baladele eroice, dansurile şi jocurile populare, transmise din generaţie în generaţie.

Întrecerile, exerciţiile atletice ce se desprind din folclorul popular bănăţean sînt semnele de manifestare ale unei populaţii viguroase, posedînd cultul calităţilor corporale, în scopul îndeplinirii unor obligaţii sociale, corespunzătoare cu împrejurările de viaţă ale vremurilor respective.

Dintre toate preocupările, considerăm însă că apărarea pămîntului strămoşesc, pregătirea pentru oaste, a fost impulsul cel mai activ în întreţinerea şi întărirea vredniciei corporale prin: călărie, mînuirea suliţei, paloşului şi arcului, aruncarea baltagului, practicarea înotului şi vîslitului etc.

Dezvoltarea elementelor capitaliste în ritm vertiginos — mai ales în vestul României — transformă Timişoara într-un puternic şi important centru muncitoresc, astfel că în anul 1868 se organizează, după cum se ştie, „Asociaţia Generală a Muncitorilor din România“. Sub auspiciile acestei organizaţii ia fiinţă R.G.M.T. (Reuniunea de gimnastică a muncitorilor din Timişoara), mai apoi C.F.R.-ul, Societatea de tir şi gimnastică şi alte societăţi sportive.

Majoritatea acestor asociaţii sportive activau cu secţii: gimnastică, scrimă, popice, tir, patinaj, canotaj şi hazena (handbal redus).

Către sfîrşitul secolului al XIX-lea se răspîndeşte într-un ritm trepidant şi... fotbalul, joc necunoscut pînă atunci la noi în ţară. Începuturile acestui sport au fost foarte modeste. Echipe improvizate de elevi practicau pe locurile virane ale cartierelor Mehala şi Fratelia, printre alte jocuri (între care oina şi hazena aveau prioritate), şi o parodie de fotbal fără reguli, cu mingi reformate şi peticite. Curînd, însă, se creează o atmosferă de interes în jurul noului sport, astfel că în anul 1902, cu toată opoziţia unor conducători de cluburi (care calificau fotbalul drept „sport periculos“), se organizează primul club de fotbal din Timişoara, sub denumirea de C.A.T. (Clubul atletic timişorean), care avea... 30 de membri susţinători.

La 20 august 1902, are loc primul meci oficial de fotbal pe pămîntul României, disputat între echipele oraşelor Timişoara şi Lugoj, pe terenul de la Pădurea Verde din Timişoara. Meciul s-a terminat cu o victorie a Lugojului, cu scorul de 3—2 (2—0), spre consternarea celor aproape 100 (!) de spectatori timişoreni, care au început de la această dată, devenită memorabilă, să se obişnuiască cu... „surprizele“ jocului de fotbal.

În anul 1910, din iniţiativa muncitorilor feroviari se organizează clubul sportiv „Chinezul“ (după numele lui Pavel Chinezul — sau Cneazul — vestit căpitan de oşti înzestrat cu o putere herculeană, din armata lui Ioan Corvin de Hunedoara).

În scurtă vreme, culorile acestui club (albviolet) aveau să devină celebre în lumea întreagă, iar laurii de campioni ai României veneau să cinstească faima sportivă şi renumele oraşului Timişoara de 6 ori consecutiv (1922—1927).

La 10 iunie 1920, se constituie Comitetul regional Banat şi Crişana F.S.S.R., care organizează încă în toamna aceluiaşi an campionatul de fotbal al Ardealului (cîştigat de echipa „Chinezul“), cît şi o serie de întreceri la: atletism, gimnastică, scrimă, handbal, canotaj, tir.

În anul 1924, sub îndrumarea P.C.R., ia fiinţă Asociaţia Sportivă „Prietenii naturii“, care a avut un rol important în organizarea sportului muncitoresc, ai cărei membri au participat activ la lupta economică şi politică împotriva stăpînirii burgheze.

Preocuparea pentru fotbal a timişorenilor se dezvoltă tot mai mult, astfel că, la 3 iunie 1928, ia fiinţă „C. S. Ripensia“, o altă stea a timpurilor de glorie ale fotbalului timişorean, care avea să strălucească o vreme pe firmamentul românesc, prin rezultatele cu totul excepţionale obţinute atît în ţară (4 titluri de campion), cît şi în străinătate (peste 120 de victorii obţinute în întîlniri cu cele mai bune echipe ale vremii: Ferencvaros-Budapesta, Admira-Viena, Montpellier-Franţa, F. C. Milano-Italia etc.).

Nu putem trece peste această etapă „legendară“ a fotbalului timişorean, fără a nu aminti pe cei care, prin talentul şi munca lor plină de entuziasm şi abnegaţie, au ştiut să lupte şi să învingă, aducîndu-ne mari satisfacţii, pentru gloria tricolorului românesc peste mări şi ţări: Pavlovici, Bürger, Chiroiu, Deheleanu, Kotormany, Lakatoş, Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz şi Dobay.

„TIMIŞOARA 700“

După 23 august 1944 — activitatea sportivă timişoreană se desfăşoară pe un drum nou, înregistrînd perioada sa de maximă glorie.

Înfiinţarea de către P.C.R. a „Organizaţiei Sportului Popular“ a dat posibilitatea să se realizeze trecerea la o nouă formă organizatorică şi să se pună bazele noului conţinut al educaţiei fizice, — ca ramură independentă a ştiinţelor contemporane.

Educaţia fizică din anii puterii populare prevede necesitatea dezvoltării multilaterale a aptitudinilor fizice şi spirituale ale tuturor oamenilor muncii, indiferent de naţionalitate.

Plecînd de la premisele stabilite pentru noua orientare a educaţiei fizice şi sportului, în cadrul municipiului Timişoara, ca şi în alte centre s-a format o concepţie unitară de lucru, aplicată şi urmărită pe parcursul celor 25 de ani de rodnică activitate. Această concepţie se poate evidenţia prin următoarele:

— dezvoltarea cît mai largă a activităţii sportive de masă, pentru asigurarea caracterului social al educaţiei fizice: întărirea sănătăţii şi dezvoltarea biometrică normală a tinerei generaţii;

— crearea unei baze de masă pentru sportul de performanţă prin pregătirea timpurie a copiilor şi juniorilor, ca element „sine qua non“ în atingerea unui înalt nivel de măiestrie sportivă;

— asigurarea unei baze ştiinţifice a antrenamentului sportiv, printr-o strînsă colaborare a cadrelor de specialitate: profesori, antrenori şi medici.

Pentru că considerăm că cel mai sugestiv limbaj este acela al cifrelor, pentru a ilustra cît mai concret saltul valoric înregistrat de mişcarea sportivă timişoreană, în perioada 1944—1969, dăm mai jos cîteva date comparative:

	1944	1969
Asociaţii sportive	62	161
Cluburi sportive	—	5
Secţii afiliate	97	421
Ramuri de sport	15	29
Echipe divizionare	9	34
Sportivi legitimaţi	1183	4770
Sportivi clasificaţi	maeştri	23
	cand. maeştri	5
	categ. I	55
	categ. II	256
Profesori de educaţie fizică	12	233
Antrenori	8	321
Instructori	97	904
Baze sportive	61	195

Activitatea sportivă de performanţă în municipiul Timişoara după 23 August 1944 a înregistrat valori spectaculare: titluri de campioni naţionali pe echipe la handbal feminin (1952, 1965, 1966, 1968), handbal masculin (1956), gimnastică feminină (1968) şi peste 500 titluri de campioni ai ţării pe probe individuale la: atletism, box, canotaj, caiac, gimnastică, lupte, nataţie, şah etc., ca şi cîştigarea „Cupei României“ la fotbal (1957).

Un număr de 65 sportivi din oraşul Timişoara au participat la ediţiile Jocurilor Olimpice sau la diverse campionate mondiale, contribuind la ridicarea prestigiului României socialiste peste hotare. În această categorie citîm pe: Iolanda Balaş şi I. Sőter (atletism), Hilde Lauer (caiac), E. Dobrovolschi (gimnastică), Ioan Mozer, Iosif Iacob, Roland Gunesch, Aurora Bran, Gerlinde Oprea, Lucreţia Anca, Ana Nemetz (handbal), Ionel Drîmbă (scrimă), Vasile Costa (înot), Elia Zeller-Constantinescu (tenis de masă), Mihai Coste, Doina Coste, Ştefan Roman, Elisabeta Goloşie, Zoltan Kozonics (volei) etc.

Alţi peste 50 de sportivi au participat la diferite ediţii ale campionatelor europene, dintre care citîm pe: Ana Şerban, Elena Vasi (atletism), Géza Fürez, Vasile Schiopu (box), Hilde Weisenburgen, Irina Boldog, Hortensia Magdin, Aurel Popovici, Ecaterina Cherciov (baschet), Zoltan Benedek, V. Moldovan, Edith Schwartz (canotaj), Mircea Tănăsescu, Doina Belgia, Ruxandra Drăgolici, Vasile Armion, Petru Vraniţă (volei) etc.

O contribuţie importantă la îmbogăţirea patrimoniului teoriei educaţiei fizice din România şi la conturarea sistemului naţional de educaţie fizică a adus şi Centrul de cercetări ştiinţifice al C.J.E.F.S. Timiş, înfiinţat în anul 1953, care prin cele 16 sesiuni şi consfătuiri organizate anual, prin cele 34 publicaţii (manuale, îndrumătoare, broşuri, caiete documentare etc.), prin participarea la consfătuiri şi simpozioane internaţionale şi-a cîştigat aprecierea unanimă ca un for de prestigiu şi probitate ştiinţifică atît în ţară, cît şi în străinătate.

La înregistrarea tuturor succeselor au contribuit şi cadrele de specialitate, activul obştesc şi salariat al C.J.E.F.S. (preşedinte, conferenţiar Cornel Baliţa), iar în ultimul deceniu existenţa unei Facultăţi de Educaţie Fizică pe lîngă Universitatea din Timişoara, ca for competent de îndrumare metodologică de specialitate.

Succesele obţinute, tradiţia glorioasă şi capacitatea cadrelor de specialitate, cerinţele mereu sporite ale sportului contemporan ne îndreptăţesc să considerăm că a sosit momentul ca Ministerul Învăţămîntului şi organele interesate să studieze transformarea acestei **facultăţi de 3 ani în şcoală superioară de educaţie fizică** (institut de 4 ani), ca semn de apreciere pentru contribuţia Timişoarei adusă la gloria sportivă a patriei noastre şi pentru cinstirea tuturor victoriilor înregistrate de sportivii noştri atît peste hotare, cît şi pe pămîntul românesc.